

Collectif de soutien des exilés du Xème arrondissement de Paris

52, rue Chabrol, 75010 Paris - 06.67.21.91.04

exiles10@rezo.net

www.exiles10.org

عدم مهمان نوازی باعث کشته شدن دو پناهنده در پاریس و کاله شد

یک پناهنده افغانی در روز یکشنبه ۴ آوریل ۲۰۰۹ در نزدیکی ایستگاه Gare de l'Est در پاریس جان خود را از دست داد، درحالیکه جسد بیجان پناهنده دیگری که کوشش میکرد از کانال مانش بگذرد در تونل زیر دریای مانش کشف شد.

روشن است که "ریاکاران" از این حوادث دردناک نتیجه خواهند گرفت که باید هر چه بیشتر سرسختانه با مهاجرین مقابله کرد. چهار هزار قربانی غیر نظامی در جنگ افغانستان در طول سال ۲۰۰۸ آن چنان از چشمان آنان دور است که به راحتی از آن میگذرند. با این وجود، شکی نیست، اگر هزاران پناهنده افغانی، اریتره ای، عراقی، سودانی و غیرو در کشورشان میماندند، اغلب آنان تا به حال، یا کشته شده بودند، یا زخمی میشدند و یا زندانی. به همین دلیل است که آنان به اروپا فرار میکنند.

شرایط پذیرش پناهندگان و نحوه بقاء که اروپا و فرانسه، به آنان در پاریس و دیگر جاها، تحمیل میکنند، میتواند پیش آمدن این نوع حوادث دردناک را توضیح دهد. همین چند هفته پیش بود که یک کودک خردسال عراقی بهنگام تولد در "جنگل" Grande-Synthe در شمال فرانسه از دست رفت.

داوطلبان پناهندگی از شکنجه و جنگ فرار میکنند. آنان امیدوارند که بتوانند در اروپا آینده ای را بنا کنند که در کشورشان امکان ندارد.

اما بسیاری از این پناهندگان، بدلیل انگشت نگاری آنان بهنگام گذراز کشورهای یونان قبل از ورود به فرانسه، هیچ شانسی برای درخواست پناهندگی دردیگر کشورهای اتحادیه اروپا را ندارند. بی امید و بطریق غیر قانونی، از این کشور به آن کشور میروند. دسته دیگر، همانطور که ما هر هفته در پارک Villemin شاهد آن هستیم، بوسیله ماموران پلیس دستگیر میشوند. گروه سوم، در طول دوران درخواست پناهندگیشان، نه مکانی برای زندگی دارند، نه کمک مالی دریافت میکنند. خانه همه آنان خیابانهاست.

در پاریس، درحالیکه تخت خواب های خالی در مراکز سکونت فوری، از جمله Boulangerie در ناحیه ۱۸ پاریس، موجود است، صد ها پناهنده به خیابان ها سپرده میشوند و باید در کوچه های ناحیه ۱۰ پاریس بخوابند. شنبه، شب پیش از اتفاق دردناک ایستگاه Gare de l'Est، بیش از ۸۰ نفر که در میان آنان ۶ صغیر ۱۴ تا ۱۷ ساله وجود داشت مجبور شدند در خیابان بمانندند.

به علاوه، هیچ ساختاری برای پذیرش این پناهندگان درطول روز پیش بینی نشده است. به همین دلیل، چه بالای سن، چه زیر سن قانونی، همه باید روز و شبشان را یا در خیابان ها و یا در پارک Villemin سر نمایند.

موقعیتی کاملاً مناسب برای ایجاد یک جومتشنج که برای نخستین بار در پاریس منجر به مرگ یک پناهنده شد.

پاریس ۵ آوریل ۲۰۰۹